

VIRGIL MUNTEANU

Gaudeamus...

Solemnitatea urma să aibă loc la douăsprezece. Însă, odată cu primele ore ale dimineții, când eu mă îndreptam spre rectorat, am băgat de seamă că se petrece ceva cu totul neobișnuit în Institut. Era o forfotă veselă pe scări, în holuri și în sălile de curs. Studenții ambelor secții, studenții din toți anii, cu mic-cu mare, fete și băieți, veneau cu brațele încărcate de crengi înflorite sau numai infrunzite, pur și simplu îngropaseră ghereta portarului în verdeață și flori. Pe urmă, i-am văzut împletind ghirlande și îmbrăcînd cu ele balustradele scărilor, împodobind intrările sălilor de curs, micile scene din sălile de studiu, rectoratul, birourile administrative, holul și sala de spectacole. Nu vă puteți închipui cîte flori și cîte crengi înflorite putuseră să stringă, mă gîndeam că au devastat o pădure întreagă și toate florăriile din Tîrgu Mureș, pășei pe un covor de ramuri înverzite, atingeai cu creștetul ghirlandele atîrnate de candelabre, era frumos! Ce se pregătește, am întreat, e ziua cuiwa, are loc o nuntă? O fată a ris și mi-a spus că e „sărbătoarea ultimului clopoțel“. Am ridicat din umeri, nu știam ce poate fi sărbătoarea ultimului clopoțel într-un institut de teatru, părea să semene cu carnavalurile bacalaureaților, oricum, la I.A.T.C. nu pomenisem așa ceva, mă rog, aveam să văd peste cîteva clipe.

La douăsprezece punct, orice activitate, inclusiv convorbirea mea cu rectorul, s-a întrerupt. Soneriile care vestesc recreațiile au pornit

să sune, toți am ieșit în hol, eu eram încă nedumerit. ceilalți aveau privirile vesele, de la intrare pînă sus. la ultimul etaj, așezați pe două șiruri, străjuiau studenții, toți studenții, români și maghiari. Și, toți, absolut toți, au început să cînte „Gaudeamus...“ Cîntau studenții, cîntau profesorii, cînta bătrînul contabil și dactilografa blondă, cîntau toți, în vreme ce pe ușa principală și-a făcut apariția un cortegiu solemn: patru băieți și trei fete, absolvenții din acest an, șase tineri frumoși, eleganți și gravi. Gaudeamus igitur... În frunte, unul dintre ei purta un gong în care lovea rar, o dată la trei pași, bang, și gongul răsuna pînă departe, acoperind soneriile și corul de voci, Gaudeamus igitur... Urma o fată care purta pe brațele întinse o pernă de califea sîngerie, iar pe catifea am văzut o cheie mare, cheia Institutului, mi-a șoptit cineva, două fete și trei băieți încheiau cortegiul... Gaudeamus igitur... Treceau printre cele două șiruri și studenții se înclinau, saluîndu-i și aruncîndu-le flori, juvenes dum sumus... Au străbătut fiecare sală de curs, fiecare sală de studiu, luîndu-și, astfel, rămas bun, Gaudeamus igitur... Pășind la fel de rar și de solemn, au dat ocol sălii de spectacole și s-au urcat pe scenă. Din difuzoare răsuna, sonor, juvenes dum sumus, sala s-a umplut, erau de față și părinții studenților, și prietenii, și băieții dragi, și fetele iubite, pe scenă a plouat cu flori, era ceva nemaipomenit, mulți plîngeau și, n-o să mă

credeți, dar pînă și unui măgar bătrîn ca mine i-au dat lacrimile...

S-au rostit scurte alocuțiuni. Rectorul i-a felicitat pentru talentul dovedit în anii de studii, le-a mulțumit pentru hărnicia arătată și le-a urat succes. I-au salutat președintele Asociației studenților comunisti din Institut, un student din anul trei al secției maghiare, un student din anul doi al secției române. A vorbit unul dintre ei, șeful promoției, gluit de emoție, bilblîndu-se fermecător, și a spus că anii de studenție le-au lăsat o amintire de neșters, că le sînt recunoscători profesoriilor, asistenților, personalului de scenă, femeilor de serviciu și portarului, pentru toate cîte au făcut, fiecare în parte, ca ei să poată învăța, a spus că ei pășesc acum în teatre hotărîți să slujească arta și cultura socialistă și patria în care trăiesc, și a mai spus că trăiesc clipa cea mai înălțătoare din viața lor și că acesta este jurămîntul lor de credință!

Pe urmă, de grupul lor s-a apropiat cineva, era un student din anul III, și absolvenții au încredințat cheia Institutului celor mai mici, celor ce vin, celor ce, peste un an, vor păși, la fel de emoționați și de gravi, printre flori și crengi înflorite...

Eu v-am povestit cum a fost sărbătoarea ultimului clopoțel al Institutului de teatru din Tg. Mureș, cum s-au despărțit cei mai tineri actori de acolo de școala lor.

E rîndul dumneavoastră să-mi spuneți în ce fel s-au petrecut lucrurile la I.A.T.C.